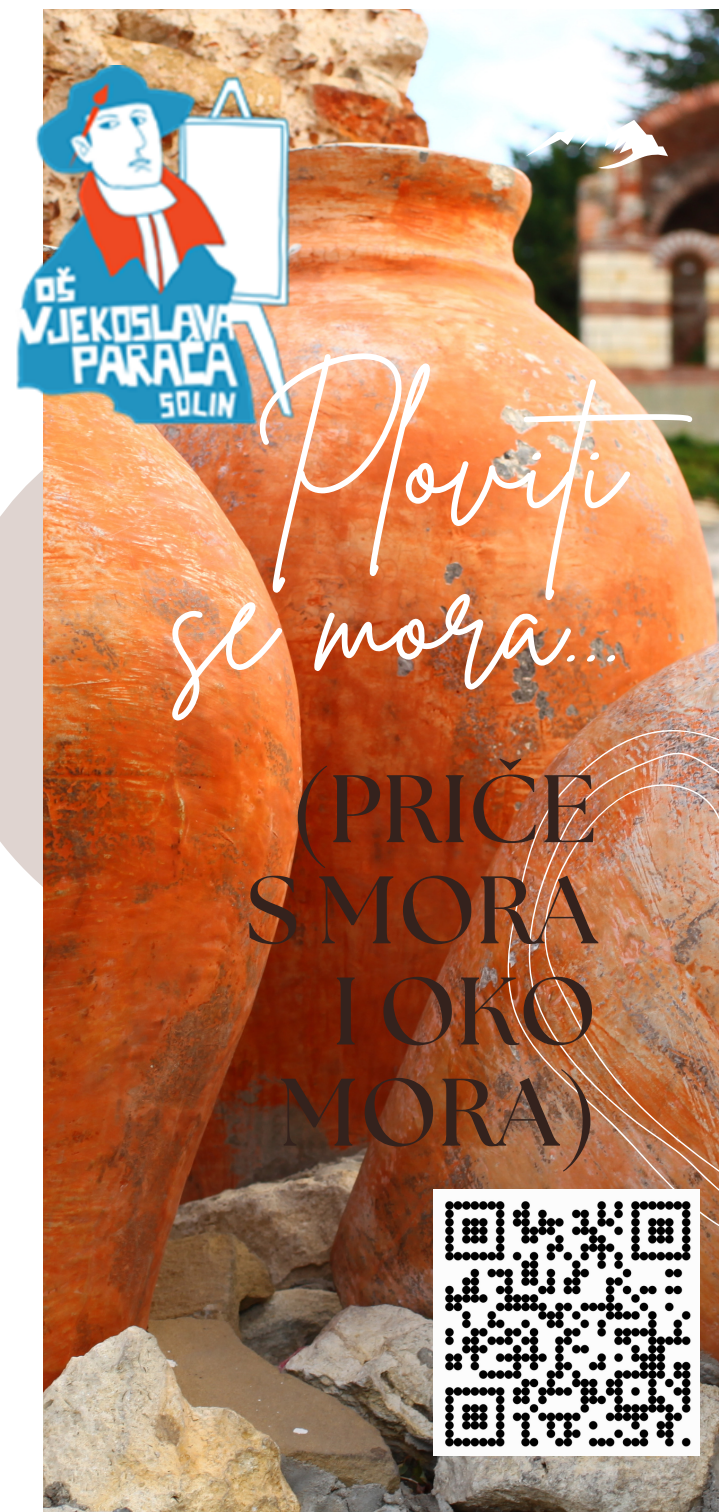
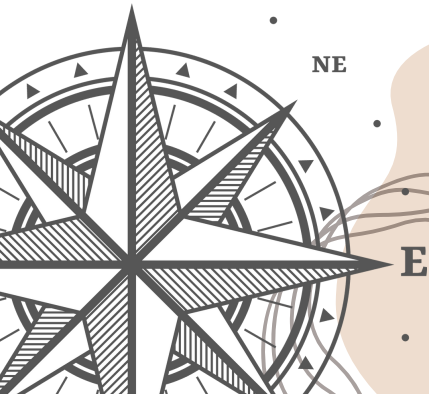

O PROJEKTU

Ploviti se mora, živjeti se ne mora
(Navigare necesse est, vivere non
est necesse). Dio ove poslovice
utkali smo u naziv našeg projekta.
Još od vremena starog Rima, kad je
Salona bila glavna luka ovog kraja,
brodovi su bili sastavni dio života
ljudi. Svaki od njih imao je svoju
morsku priču. Djeliće tih priča još
pronalazimo u podmorju našeg
mora, a o njima svjedoče i
pronađeni predmeti koji se čuvaju u
Pomorskom muzeju Splitu. I u
današnje vrijeme pomorstvo je
važna aktivnost. Svaki od pomoraca
izvor je nove priče temeljene na
osobnom iskustvu.

Ovim projektom željeli smo otkriti
djeliće priča našeg mora i ljudi koji
od njega žive, naših pomoraca.

Stara sam vam dama ja. Malo većeg trbuha, ali zato elegantnog, dugog vrata. Čuvarica sam vina, ulja, ribe, žitarica i mnogih drugih namirnica. Volim morske dubine, amfora mi je ime. Osim namirnica pažljivo čuvam i brojne priče. Jeste li spremni poslušati jednu od njih?

Proputovala sam mnogo svijeta, upoznala mnoga mora, ali najdraže od svega mi je ono što čuva glava moja. Bezbroj priča, uspomena i saznanja.

Jednog dana, slučajno ili ne, nošena morskim strujama uplovila sam u luku. Toga jutra, iz mirnog sna, prenela me vika: „Baci cimu! Hvataj cimu!“ U trenutku sam se prestrašila i samo promislila što trebam baciti. Ili ne, što trebam uhvatiti. Osluškujem, gledam... a onda. Onda sam shvatila da ja ništa ne trebam. U siguran kutak morskog dna do mene je dopitala priča mornara. Brod je pristajao u luku i trebalo ga je privezati. Aha, tada sam shvatila. Treba uhvatiti konop i sigurno ga privezati.

Nastavila sam osluškivati zvukove, ali čula se samo tišina. More je bilo mirno. Pokraj mene u svom jutarnjem ritmu prolazile su ribe i užurbano se kretale. Svaka je išla svojim putem. U jednom trenutku do mene su došle riječi: „Kako je danas mirno more, bonaca je.“ Govorili su to neki prolaznici uživajući u toplim zrakama sunca i vedrom danu. Nakon početne buke činilo mi se jako mirno i kao da sam poželjela neku promjenu. Ne znam koliko je vremena prošlo, ali tišinu mora nešto je prekinulo.

Ni sama ne znajući je li to ispunjenje moje želje ili slučajnost začula sam glasno fijukanje. Prestrašila sam se. Od straha se nisam mogla pomaknuti s mjesta. Na morskome dnu sve je počelo plesati neki divlji ples. Valovi su nemilosrdno udarali u obližnju obalu, ali i u mene. Opet sam začula povike: „Jugo jača, dobro privežite brodove.“ Opet nisam razumjela sve riječi. Bila sam prestrašena i zbunjena. Gledajući u užurbane siluete mornara i osluškujući teško razumljive riječi naučila sam da je jugo jak vjetar koji, čini se, voli more i ples valova. Nakon nekog vremena naučila sam da to jugo ima i sestricu buru. Kao svaki brat i sestra i oni se vole svađati. Svatko radi po svom. Njegova sестrica je snažna i zaigrana. Jako voli morskupovršinu. Igra se kapljicama i raspršuje ih po obali.

Ova glava moja čuva još mnoge uspomene i priče. Sada nastavljam ležati na morskome dnu i uživati u prometu morskih bića. Veselim se svakoj novoj uspomeni koju ću podijeliti s vama.

